

?Apologia de l'error

«Avui dia ens trobem immersos en una pandèmia mundial i en un moment on un error mèdic o polític pot implicar, directament, la mort de moltes persones»

Com a cloenda de l'Offside Fest, el festival de cinema documental especialitzat en futbol, es va projectar un curtmetratge que explicava la creació, explosió a xarxes i posterior depressió de l'home que va crear el bust de Cristiano Ronaldo que s'exhibia a l'aeroport de Madeira.

Potser recordareu la mofa mundial que va recórrer bona part de la xarxa a causa d'una escultura de factura amateur. Segons el mateix autor, no era una bona escultura. I el director de l'aeroport que li va comissionar potser es va equivocar. El mateix artista, Emmanuel Santos, va voler esmenar la seva obra fent un bust clàssic i d'acabat realista. No li van acceptar i van acabar substituint-lo per una creació d'un altre escultor. L'heu vista mai aquesta segona efígie? Jo l'he hagut de buscar. El que va transcendir i importar va ser l'"error".

La història simplificada del descobriment de la penicil·lina també és l'èxit d'un error. És prou coneguda: Alexander Fleming marxa de vacances i oblidava una placa amb un cultiu bacterià sobre la taula del laboratori. En tornar descobreix que els fongs, la floridura, el llapó que ha crescut sobre la placa, han matat el bacteri. I d'aquí, el primer antibiòtic sintètic de la història. Deixant de banda detalls històrics, de l'errada en surt un camí imprevist i positiu.

A finals dels anys 1950 i principis dels 1960 el fabricant de guitarres Fender decideix fer dos models de guitarra de gamma baixa: les Jazzmaster i les Mustang. Imperfectes, més barates i que no sonen tan bé com les seves "germanes grans". El so d'aquests instruments s'ha convertit en referencial, especialment des de l'eclosió dels grups indie de finals de 1980. Els creadors més originals i renovadors del pop-rock van utilitzar la baixa qualitat, el so erroni, per marcar una nova manera de fer.

Avui dia ens trobem immersos en una pandèmia mundial i en un moment on un error mèdic o polític pot implicar, directament, la mort de moltes persones. Alhora ens trobem en un moment on els polítics han decidit que mostrar-se indefectibles és el camí guanyador. Se'm faria estrany veure Donald Trump reconeixent un error. O Díaz Ayuso. O fins i tot el govern català. Segurament perquè reconèixer l'error, en política, pot implicar que hagis de plegar, marxar "a casa".

El problema és que la política representativa s'ha convertit en un fortí (qui més aguanta la tempesta, guanya). S'hi suma que des de les xarxes socials i els opinadors generalistes s'empeny al representant a haver de ser gairebé perfecte en tots els sentits: exemplars en conducta (fins i tot a Manlleu), especialistes en les matèries, infal·libles en l'execució.

El costat tenebrós del reconeixement de l'error és la generalització cínica ("Ens hem pogut equivocar, farem autocrítica, no ens hem explicat bé.") o la utilització de la humanització del polític com a promoció ("m'he equivocat i ho reconec, fixeu-vos que no sóc com els altres, voteu-me."). On queda la naturalitat? És més: pot ser que quedi la sensació que l'única persona fiable (per bé i per mal) de tot l'arc polític europeu és Angela Merkel?

M'atreveixo a apuntar que ens falta autenticitat. Si els partits polítics fossin un grup de música, diria que ens falten unes bones cantants. Uns bons *frontmen*. Algú que, encara que desafini, encara que s'equivoqui, et faci sentir que allò és de debò. Algú que, vist i reconegut l'error, entengui que ha descobert un nou camí.